

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 lutego 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz — Austria) — Haribo Lakritzen Hans Riegel BetriebsgmbH (C-436/08), Österreichische Salinen AG (C-437/08) przeciwko Finanzamt Linz

(Sprawy połączone C-436/08 i C-437/08) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy od osób prawnych — Zwolnienie dywidend krajowych — Zwolnienie dywidend zagranicznych uzależnione od zachowania określonych warunków — Stosowanie systemu zaliczenia w przypadku dywidend zagranicznych niepodlegających zwolnieniu — Dowody wymagane w odniesieniu do zagranicznego podatku podlegającego zaliczeniu)

(2011/C 103/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Haribo Lakritzen Hans Riegel BetriebsgmbH (C-436/08), Österreichische Salinen AG (C-437/08)

Strona pozwana: Finanzamt Linz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat — Wykładnia prawa wspólnotowego — Przepisy krajowe ustanawiające dla dywidend krajowych system zwolnień, który ma zastosowanie do dywidend zagranicznych jedynie do udziałów wynoszących co najmniej 25 % — Praktyka administracyjna i sądowa, która celem poszanowania wymogów wynikających z prawa wspólnotowego, przewiduje zastosowanie metody zaliczenia do dywidend zagranicznych przypadających na udziały mniejsze niż 25 %

Sentencja

1) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, które przewidują

zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych dla dywidend portfelowych z udziałów posiadanych w spółkach będących rezydentami, które uzależniają takie zwolnienie dla dywidend portfelowych od spółek mających siedzibę w państwach trzecich będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. od istnienia pełnego porozumienia o wzajemnej pomocy administracyjnej i egzekucyjnej pomiędzy danym państwem członkowskim a danym państwem trzecim, jeżeli samo istnienie porozumienia o wzajemnej pomocy administracyjnej okazuje się konieczne do osiągnięcia celów omawianych przepisów.

- 2) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają z podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy portfelowe, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od innej spółki będącej rezydentem, chociaż obejmują one tym podatkiem dywidendy portfelowe, które spółka będąca rezydentem otrzymuje od spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., o ile jednak podatek zapłacony w państwie siedziby tej ostatniej spółki jest zaliczony na poczet podatku należnego w państwie członkowskim spółki otrzymującej wypłatę, a obciążenia administracyjne nałożone na spółkę otrzymującą wypłatę, aby mogła ona skorzystać z takiego zaliczenia, nie są nadmierne. Informacje żądane przez krajową administrację podatkową od spółki otrzymującej dywidendy dotyczące podatku faktycznie obejmującego zyski spółki wypłacającej dywidendy w państwie siedziby tej ostatniej są nieodłącznym elementem funkcjonowania samej metody zaliczenia i nie mogą być uważane za nadmierne obciążenie administracyjne.
- 3) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, które w celu zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w wymiarze ekonomicznym zwalniają z podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy portfelowe otrzymywane przez spółkę będącą rezydentem i wypłacane przez inną spółkę będącą rezydentem, i które dla dywidend wypłacanych przez spółkę mającą siedzibę w państwie trzecim innym niż państwo będące stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. nie przewidują ani zwolnienia dywidend, ani systemu zaliczenia podatku zapłaconego przez spółkę dokonującą wypłat w państwie jej siedziby.
- 4) Artykuł 63 TFUE nie sprzeciwia się praktyce krajowego organu podatkowego, który wobec dywidend pochodzących z niektórych państw trzecich stosuje metodę zaliczenia poniżej określonego progu udziału spółki otrzymującej wypłatę w kapitale spółki dokonującej wypłat i metodę zwolnienia powyżej tego progu, podczas

gdy systematycznie stosuje metodę zaliczenia wobec dywidend krajowych, o ile jednak dane mechanizmy mające na celu zapobieganie lub zmniejszanie opodatkowania kaskadowego wypłacanych zysków prowadzą do równoważnego rezultatu. Okoliczność, że krajowa administracja podatkowa domaga się od spółki otrzymującej dywidendy informacji dotyczących podatku, który faktycznie obejmuje zyski spółki wypłacającej dywidendy w państwie trzecim jej siedziby, jest nieodłącznym elementem funkcjonowania samej metody zaliczenia i jako taka nie narusza równoważności między metodami zwolnienia a zaliczenia.

5) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

- sprzeciwia się przepisom krajowym, które przyznają spółkom będącym rezydentami możliwość przeniesienia strat poniesionych w ciągu roku podatkowego na kolejne lata podatkowe i które zapobiegają podwójnemu opodatkowaniu dywidend w wymiarze ekonomicznym poprzez stosowanie metody zwolnienia do dywidend krajowych, podczas gdy stosują metodę zaliczenia do dywidend wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim w zakresie w jakim przepisy takie w przypadku stosowania metody zaliczenia nie dopuszczają przeniesienia zaliczenia podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego w państwie siedziby spółki wypłacającej dywidendy na lata kolejne, jeżeli dla roku, w ciągu którego spółka otrzymująca wypłaty uzyskuje dywidendy zagraniczne, spółka ta zarejestrowała stratę z działalności operacyjnej, oraz
- nie zobowiązuje państwa członkowskiego do ustanowienia w swoich przepisach podatkowych zaliczenia podatku zapłaconego od dywidend w drodze poboru u źródła w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim w celu zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w wymiarze prawnym dywidend otrzymanych przez spółkę mającą siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, które to opodatkowanie wynika z równoległego wykonywania odpowiednich kompetencji podatkowych przez dane państwa członkowskie.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lutego 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt — Szwecja) — Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera AB

(Sprawa C-52/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 102 TFUE — Nadużycie pozycji dominującej — Ceny stosowane przez operatora telekomunikacyjnego — Usługi pośrednie ADSL — Usługi połączeń szerokopasmowych świadczone na rzecz użytkowników końcowych — Zaniżanie marży konkurentów lub efekt „nożyc cenowych”)

(2011/C 103/03)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Stockholms tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konkurrensverket

Strona pozwana: TeliaSonera AB

Przy udziale: Tele2 Sverige AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Stockholms tingsrätt — Wykładnia art. 82 WE — Zjawisko nożyc cenowych — Ceny stosowane przez operatora telekomunikacyjnego, który wcześniej posiadał historyczny monopol na dostęp ADSL — Różnica pomiędzy cenami ustalonymi przez operatora dla operatorów pośrednich na hurtowe dostawy dostępu ADSL a cenami stosowanymi przez operatora wobec konsumentów w zakresie dostępu ADSL niewystarczająca na pokrycie dodatkowych kosztów ponoszonych przez samego operatora na detaliczną dostawę tych usług

Sentencja

W braku jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia stosowanie przez pionowo zintegrowane przedsiębiorstwo posiadające pozycję dominującą na hurtowym rynku usług pośrednich ADSL praktyki cenowej polegającej na tym, że różnica między cenami stosowanymi na tym rynku i cenami stosowanymi na detalicznym rynku usług połączeń szerokopasmowych świadczonych na rzecz użytkowników końcowych nie jest wystarczająca, aby pokryć szczególne koszty, które samo to przedsiębiorstwo musi ponieść, aby uzyskać dostęp do tego rynku, może na podstawie art. 102 TFUE stanowić nadużycie.

Przy dokonywaniu oceny, czy taka praktyka stanowi nadużycie, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności każdego konkretnego przypadku. W szczególności:

- co do zasady i przede wszystkim powinny zostać wzięte pod uwagę ceny i koszty przedsiębiorstwa, którego praktyka ta dotyczy, występujące na rynku usług detalicznych. Jedyne w przypadku, kiedy ze względu na okoliczności nie jest możliwe odwołanie się do tych cen i kosztów, należy zbadać ceny i koszty konkurentów występujące na tym rynku, oraz
- konieczne jest wykazanie, że — w szczególności ze względu na niezbędny charakter produktu hurtowego — praktyka ta wywołuje skutek antykonkurencyjny, co najmniej potencjalny, na rynku detalicznym, przy czym nie ma to uzasadnienia ekonomicznego.

Przy dokonywaniu takiej oceny co do zasady nie ma znaczenia:

- brak po stronie przedsiębiorstwa, którego dotyczy omawiana praktyka, jakiegokolwiek regulacyjnego obowiązku świadczenia usług pośrednich ADSL na rynku hurtowym, na którym posiada ono pozycję dominującą;
- stopień, w jakim to przedsiębiorstwo zdominowało ten rynek;
- okoliczność, czy wspomniane przedsiębiorstwo nie posiada pozycji dominującej również na detalicznym rynku usług połączeń szerokopasmowych świadczonych na rzecz użytkowników końcowych;